

Ens criden

Ahir Laporta, Tena i Bertran van sorprendre fent una crida als partits i a la societat civil per a formar un bloc independentista capaç de guanyar les eleccions i de proclamar la república, tot seguit. És una crida necessària que, en la meua opinió, és sobretot una apel·lació directa a cadascun de nosaltres. Per aquest motiu crec que no hi valen excuses.

Ahir Laporta, Tena i Bertran van sorprendre fent una crida als partits i a la societat civil per a formar un bloc independentista capaç de guanyar les eleccions i de proclamar la república, tot seguit. És una crida necessària que, en la meua opinió, és sobretot una apel·lació directa a cadascun de nosaltres. Per aquest motiu crec que no hi valen excuses. Els autors de la Crida a la Solidaritat Independentista demanen a tots els partits que vulguen la independència que siguin capaços d'aparcar les diferències uns quants mesos amb l'ambició d'unir-se en una candidatura única, capaç de guanyar i d'acomboiar el país. Criden els partits, però també criden els militants i la societat civil, fet que converteix la crida en una maniobra oberta, generosa i valenta. Ho és perquè no demana ni als uns ni als altres què han fet en el passat, només els demana si volen participar en el futur. Ho és perquè no posa condicions. No hi ha cap línia definida i inesborrable, tret de respondre a allò que els seus autors creuen que és l'esperit de la manifestació del 10-J: més valentia i més claredat. I ho és perquè, quan molts esperàvem més fragmentació encara del vot, ens hem trobat amb la sorpresa d'una proposta que ens diu simplement que tot depèn de nosaltres i que no hi ha res impensable ni impossible. Això la fa summament atractiva perquè no hem d'esperar què faran els altres. Ja no es tracta de saber si aquest o aquell s'hi apuntarà. Ara la pregunta és molt més directa: què pense fer jo? què penses fer tu, lector? Ens criden a construir, no a barallar-nos, i això és un factor diferent, nou i essencial. Qui no vulga participar-hi, hi té tot el dret, naturalment, però les excuses de què faran o deixaran de fer uns tercers no valen. Ací només val saber si estem disposats a parlar i a intentar una unitat tan gran com siga possible, sense condicions prèvies i amb la mirada neta. Jo crec que paga la pena d'intentar-ho. I que també paga la pena de dir des del primer dia que, si no ho aconseguim, serà, simplement, perquè no ho haurem volgut nosaltres. Sense excuses.

21 juliol 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)